

РЕШЕНИЕ

№ 3890

гр. Пловдив, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20225330107119 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от А. П. И. против „Вива Кредит“ ООД кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. трето ЗЗД за заплащане на сумата от 188, 46 лв. – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за възнаградителна лихва по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г., сумата от 350, 61 лв. – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за неустойка по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г. и сумата от 350, 61 лв. – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за заплащане на такса за експресно разглеждане на заявка за отпускане на паричен заем по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г., ведно със законна лихва върху главниците от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.05.2022 г., до окончателното изплащане на задълженията.

В исковата молба се твърди, че между ищеца и „Вива Кредит“ ООД е сключен договор за паричен заем от 16.03.2018 г. По силата на така сключения договор в полза на ищеца бил отпуснат кредит в размер на сумата от 1 500 лв. В договора било установено, че годишният лихвен процент е 40, 30 %, а годишният процент на разходите – 49, 46 %. Твърди, че задължението е платимо на девет погасителни вноски за периода от 15.04.2018 г. до 11.12.2018 г. Твърди, че размерът на възнаградителната лихва не е посочен в лева в договора, като е установена неустойка от 614, 70 лв., дължима на

основание чл. 5 от Договора. Сочи, че с клаузата на чл. 1, ал. 3 от Договора е установено задължение за заплащане на такса от 614, 70 лв. за допълнителна услуга по експресно разглеждане на документите за отпускане на паричен заем. Поддържа, че процесният договор е недействителен на специалните основания по чл. 22 ЗПК. Твърди, че договорът за кредит е недействителен на основание чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗЗП, тъй като възнаградителната лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва е недействителна, поради противоречието ѝ с добрите нрави, в който смисъл тази клауза следва да се счита несъществуваща и водеща до липса на посочен размер на възнаградителната лихва в договора за кредит. Счита, че при сключване на договора е допуснато нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като годишният процент на разходите, след включване в последния и на задължението за заплащане на неустойка, представляваща скрито възнаграждение по договора, е установен в разрез с разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Твърди, че клаузата за неустойка е недействителна, поради установяването ѝ в противоречие с добрите нрави и поради нейната прекомерност. Твърди, че клаузата за неустойка противоречи на материалния закон, в точност на разпоредбата на чл. 71 ЗЗД, установяваща, че при непредставяне на обезпечение длъжникът губи преимуществата на срока, като в случая било установено непредставянето на обезпечение да е свързано с допълнителни разходи за кредитополучателя – длъжник. Счита, че клаузата за неустойка противоречи и на разпоредбата на чл. 33 ЗПК, което води до нейната недействителност на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК. Излага съображения за недействителност на клаузата, установяваща задължение за заплащане на такса за експресно разглеждане, тъй като последната е предвидена в нарушение на чл. 10 а ЗПК. Поддържа, че нищожността на процесните клаузи от договора произтича както от обстоятелството, че целият договор е недействителен, така и от недействителността на самите клаузи. По така изложените съображения се моли за уважаване на предявените искове.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът „Вива Кредит“ ООД е депозирал отговор на исковата молба, в който излага съображения за нейната неоснователност. Твърди, че между страните е сключен договор за паричен заем № **от 16.03.2018 г. Сочи, че срокът на договора е изтекъл и е предсрочно погасен от страна на ищеца. Твърди, че не е налице соченото нарушение по чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10 ГПК, тъй като в договора е посочен фиксиран лихвен процент, в който случай съгласно съдебната практика, на която се позовава, не следва да се посочват условията за прилагането му. Сочи, че клаузата за възнаградителна лихва не е установена в противоречие с добрите нрави, тъй като последната представлява цената на предоставената услуга и е свободно договорена между страните, като годишният лихвен процент е съобразен със законоустановения максимум на разходите по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Твърди, че в договора е посочен годишният процент на разходите по кредита съобразно с изискването на чл.

11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Твърди, че тъй като таксата за експресно разглеждане представлява допълнителна услуга, годишният процент на разходите се формира единствено от възнаградителната лихва и установените в т. 8 допускания. Счита, че задължението за заплащане на неустойка не следва да се включва в годишния процент на разходите, в който смисъл се позовава на разпоредбата на чл. 19, ал. 3 ЗПК. Позицията се на практика на СЕС, съгласно която годишният процент на разходите се определя в момента, в който договора за кредит е сключен, а в случая задължението възниква в тридневен срок от сключване на договора и е разсрочено, за да бъде икономически по-поносимо за потребителя. Счита, че клаузата за неустойка не противоречи на добрите нрави, тъй като задължението за заплащането ѝ не би възникнало при добросъвестно изпълнение на задълженията от страна на потребителя. Счита, че неустойката е уговорена при съобразяване с основните ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Твърди, че услугата за експресно разглеждане на документи е доброволна услуга, която не представлява такса за отпускане на кредита. Експресното разглеждане на документи не представлявало услуга по усвояване или управление на кредита, тъй като ги предхожда времево. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените искове. Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД.

От събраните по делото доказателства се установява, като това обстоятелство е безспорно, че между ищцата А. П. И. (с предишно фамилно име П.) и „Вива Кредит“ ООД е сключен договор за паричен заем „Вивакредит План“ № № **/16.03.2018 г., по силата на който ответникът е предоставил на ищеца сумата от 1 500 лв. срещу насрещното задължение на последния – кредитополучател, да върне сумата от 2 377, 62 лв. на 9 месечни вноски, всяка в размер от 264, 18 лв., с падеж на първата вноска на 15.04.2018 г. и падеж на последната вноска – на 11.12.2018 г.

В разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Договора е постигнато съгласие с предоставената заемна сума да се рефинансира задължението по договор за паричен заем с КИД *****/25.10.2017 г. в размер от 107, 03 лв.

С разпоредбата на чл. 1, ал. 3 е установено, че за извършена от кредитора допълнителна услуга по експресно разглеждане на заявката за паричен заем, заемателят дължи такса за експресно разглеждане на документи за отпускане на паричен заем в размер на 614, 70 лв.

Установен е годишен лихвен процент от 40, 30 % и годишен процент на разходите от 49, 46 %, като в договора е посочено, че при така определения годишен процент на разходите, са взети предвид допусканията, че договорът ще е валиден в посочения в него срок и че всяка от страните ще изпълнява

точно и в срок задълженията си, съответно във връзка с изпълнението по договора няма да бъдат начислявани разходи за събиране, лихви за забава и неустойки за неизпълнение.

В клаузата на чл. 5 от Договора страните са уговорили, че заемателят поема задължение в тридневен срок от сключване на договора да представи обезпечение от две физически лица – поръчители, които да отговарят на посочените в договора условия за платежоспособност или банкова гаранция в размер на дължимата сума със срок на действие – 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора. В клаузата на чл. 5, ал. 2 от Договора е уговорена неустойка за неизпълнение на това задължение в размер на сумата от 614, 70 лв., която се заплаща разсрочено, заедно с всяка от погасителните вноски, като в този случай размерът на вноската е 332, 48 лв., а размерът на задължението по договора е в размер от 2 992, 32 лв.

Договорът между страните не е сключен при отнапред установени от кредитодателя Общи условия.

От представената от ответника справка за извършени плащания от страна на потребителя по договора за кредит се установява, че ищецът е заплатил сумата от 1 500 лв. за главница, 188, 46 лв. за договорна лихва, сумата от 350, 61 лв. за неустойка и сумата от 350, 61 лв. за такса за експресно разглеждане.

По своята правна същност договорът за потребителски кредит представлява формален (изискуемата форма за действителност е писмена – арг. чл. 10, ал. 1 ЗПК); реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – арг. чл. 9, ал. 1 ЗПК; едностранен или двустранен в зависимост от обстоятелството, дали сключването на договора предпоставя предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемотателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 ЗПК, когато при сключване на договора за потребителски кредит не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен, като в тези случаи потребителят връща само чистата стойност на кредита и не дължи лихва или други разходи по кредита – арг. чл. 23 ЗПК.

Страните са уговорили, че месечната погасителна вноска е в размер от 264, 18 лв., като е установен месечен лихвен процент от 40, 30 % и годишен процент на разходите от 49, 46 %.

Договорът за потребителски кредит представлява двустранна сделка с възмезден характер, тъй като в този договор следва да е уговорен в момента

на сключването му годишният процент на разходите (ГПР) по кредита – арг. чл. 11, т. 10 ЗПК, включващ общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – арг. чл. 19, ал. 1 ЗПК. Следователно годишният процент на разходите изразява задълженията на потребителя в процентно отношение към размера на отпуснатия кредит, като в него се включва и уговорено заплащане на възнаградителна лихва за възмездно ползване на заетата сума от кредитополучателя, какъвто е настоящия случай.

Презюмира се, че всички разходи, свързани с отпускането и използването на финансовия ресурс, предмет на договора за потребителски кредит, представляват граждански плод (възнаградителна лихва). При формиране на годишния процент на разходите, се включват не само тези, установени към момента на сключване на договора за потребителски кредит, но и всички бъдещи разходи по кредита за потребителя – арг. чл. 19, ал. 1 ЗПК. В чл. 19, ал. 3 ЗПК е посочено, че при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите: 1. които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит; 2. различни от покупната цена на стоката или услугата, които потребителят дължи при покупка на стока или предоставяне на услуга, независимо дали плащането се извършва в брой или чрез кредит и 3. за поддържане на сметка във връзка с договора за потребителски кредит, разходите за използване на платежен инструмент, позволяващ извършването на плащания, свързани с усвояването или погасяването на кредита, както и други разходи, свързани с извършването на плащанията, ако откриването на сметката не е задължително и разходите, свързани със сметката, са посочени ясно и отделно в договора за кредит или в друг договор, сключен с потребителя.

С клаузата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК е установено, че в договора за потребителски кредит следва да се съдържа информация за годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите.

Страните са уговорили, че годишният процент на разходите по кредита е в размер на 49, 46 %, като последният се формира от посочените в разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК компоненти. Въпреки, че в клаузите на договора не е посочено какви компоненти кредитодателят е включил при формиране размера на годишния процент на разходите при сключване на договора, последните са изводими от разпоредбите на закона. В случая съдът установи съдържанието на включените разходи посредством тълкуване на клаузите на договора за потребителски кредит съотнесени към разпоредбата

на чл. 19, ал. 1 ЗПК и тази на пар. 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Формиране на процентното съотношение на годишния разход по кредита към размера на главното вземане следва от разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, съгласно която общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

По така изложените правни съображения съдът намира, че при сключване на кредита не е било допуснато соченото от ищеца нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК досежно годишния процент на разходите по кредита.

Съдът намира, че при сключване на договора обаче е допуснато нарушение на посочената разпоредба, установяваща част от минимално необходимото съдържание на договора за потребителски кредит, тъй като в договора макар да е посочен общия размер на задължението на потребителя, не е налице яснота относно размерът на отделните задължения, от които е формиран.

Съдът намира, че липсата на ясното относно общия размер на задължението води до нарушаване и на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, но не поради посочените от страна на ищеца основания.

В разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК е предвидено, че в договора за потребителски кредит следва да се съдържа информацията относно лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти.

Законът за потребителския кредит е приет в изпълнение на задължението на Република България за транспониране на разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. относно договорите за потребителски кредити, в която е установен принципът за информираност на потребителя, на който следва да бъде осигурена възможност да познава своите права и задължения по договора за кредит, който следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин. В съображение 19 от Директивата е установено, че за да се даде възможност на потребителите да взимат своите решения при пълно знание за фактите, те следва да получават адекватна информацията относно условията и

стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит, която те могат да вземат със себе си и да обмислят.

В съображение 32 от Директивата е посочено, че с цел осигуряване на пълна **прозрачност**, на потребителя **следва да се предостави информация относно лихвения процент** както на преддоговорния етап, така и когато се сключва договорът за кредит. По време на договорното правоотношение потребителят следва допълнително да бъде информиран за изменения в променливия лихвен процент и за причинените от тях изменения в плащанията.

В чл. 10, б. „е“ от посочената Директива е установено, че в договора следва да се съдържа информация относно лихвения процент, условията за прилагането на лихвения процент и показателя или базовия лихвен процент, приложим за първоначалния лихвен процент, ако има такъв, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, както и ако при различни обстоятелства се прилагат различните лихвени проценти, горепосочената информация за всички приложими лихвени проценти.

Тази разпоредба е транспонирана и съответства на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, като съобразно с разпоредбата на чл. 23 от Директивата, съгласно която държавите-членки следва да установят система от санкции за нарушаване на разпоредбите на настоящата директива и да гарантират тяхното привеждане в изпълнение, в чл. 22 от ЗПК е установено, че нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК представлява основание за недействителност на договора за кредит.

В случая съдът, в настоящия съдебен състав, не възприема цитираната от ищеца съдебна практика, съгласно която недействителна, поради противоречие с добрите нрави, е уговорка за лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва по необезпечени кредити. Съдът намира, че установения в договора лихвен процент от 40, 30 % е установен в съответствие с нормите на добросъвестността, доколкото като норматив относно максималният размер на годишния лихвен процент следва да се вземе предвид разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Въпреки това съдът намира, че в случая при тълкуване на Закона за потребителския кредит в светлината на цитираната Директива, при сключване на договора е допуснато соченото от ищеца нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК относно минималното необходимо съдържание.

Това е така, тъй като в договора за кредит е посочен размерът на установената възнаградителна лихва в процентно съотношение от 40, 30 %, без да е установен действителният размер на задължението с посочване на неговата левова равностойност.

Клаузите на договора са неясни по отношение на конкретните задължения на заемополучателя и **общия размер** на сумата, която следва да бъде погасена, тъй като не е налице яснота относно общия размер на всички

задължения по договора за кредит, като се вземат предвид всички допускания във връзка с възможността за начисляване на допълнителни задължения за неустойка, като не става ясно как е формирана общата дължима сума, посочена в договора. От клаузите на договора не може да се установи как е формирано общото задължение по кредита и дали в него е включена само възнаградителна лихва или и установената такса за експресно разглеждане на заявката по кредита.

В този смисъл е практиката на *Окръжен съд – Пловдив*, постановена с *Решение № 260641 от 13.05.2021 г. по в. гр. д. № 1037/2020 г. на Окръжен съд – Пловдив и Определение № 680 от 16.03.2022 г. по в. ч. гр. д. № 592/2022 г. на Окръжен съд – Пловдив*.

Съдът намира за необходимо да изясни, че нормативната цел, която е установена в Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. е осигуряване на максимална информираност на потребителите, при сключване на договори за кредит при условия, които са отнапред установени от икономически по-силната страна в правоотношението. Следователно и при нарушение на разпоредбите, установяващи необходимото съдържание на договора за потребителски кредит, следва да намери приложение установената в чл. 22 ЗПК санкция, единствено в случаите, когато за потребителя би останал неясен размера на задължението по кредита и начина на неговото формиране. В процесния казус такава неяснота е налице по отношение на приложимия лихвен процент, поради което е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК.

Следователно и по така изложените съображения съдът намира, че процесният договор за паричен заем е недействителен на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК, поради което приложение следва да намери разпоредбата на чл. 23 ЗПК, която постановява, че при недействителност на договора за паричен заем в горепосочената хипотеза, потребителят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита.

От представената от страна на ответника – кредитор справка за заплатени задължения по договора за паричен заем се установява, че длъжникът – ищец е погасил сумата от 1 500 лв. за главница, 136, 28 лв. за договорна лихва, сумата от 204, 90 лв. за неустойка и сумата от 541, 45 лв. за такса за експресно разглеждане.

Следователно предявените иски за недължимо заплатени суми за такса за експресно разглеждане, неустойка и възнаградителна лихва са основателни в пълния им предявен размер.

При този изход на правния спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените от последния разноси, съобразно изхода на правния спор в размер на сумата от 150 лв. за заплащане на държавна такса.

В производството по делото ищецът е бил представляван на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Съдът определи сумата от 400 лв. на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ действаща към момента на определяне на възнаграждението от съда (ДВ, бр. 88 от 4.11.2022 г.), тъй като при сключване на договора последното не е определено с оглед приложение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Възнаграждението следва да бъде определено за един иск, тъй като недължимостта на сумите по договора за паричен заем се претендира на едно основание, а именно на основание разпоредбата на чл. 23 ЗПК. Следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредбата не следва да се съотнася с определянето на вида и броя на предявените иски, съобразно правилата, установени в процесуалния закон, а с осъществяването на действията от страна на процесуалния представител във връзка с основанието, от което произтича твърдяното спорно право. Следователно и с оглед изхода на правния спор, предмет на производството по делото в полза на адвокатското дружество, с което е сключен договорът за правна защита и съдействие, следва да бъде присъдено възнаграждение от 400 лв. с оглед материалния интерес по делото. Към така определеното адвокатско възнаграждение и на основание § 2 а от Наредбата следва да се начисли данък добавена стойност или следва да се присъди сумата от общо 480 лв. с ДДС.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД „Вива Кредит“ ООД, ЕИК 201995287, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, бул. “Джавахарлал Неру” № 28, ет. 2, офис 73 Г, **да заплати** на А. П. И., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. ****, сумата от **188, 46 лв.** – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за възнаградителна лихва по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г., сумата от **350, 61 лв.** – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за неустойка по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г. и сумата от **350, 61 лв.** – недължимо заплатена и получена от ответника при начална липса на правно основание по клауза за заплащане на такса за експресно разглеждане на заявка за отпускане на паричен заем по договор за паричен заем № **/16.03.2018 г., ведно със законна лихва върху главниците от датата на депозиране на исковата молба в съда – 17.05.2022 г., до окончателното изплащане на задълженията.

ОСЪЖДА „Вива Кредит“ ООД, ЕИК 201995287, **да заплати** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на А. П. И., ЕГН *****, сумата от **150 лв.** –

съдебно-деловодни разноси в производството по гр.д. № 7119/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

ОСЪЖДА „Вива Кредит“ ООД, ЕИК 201995287, да **заплати** на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв. във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на Адвокатско дружество „Г.“, БУЛСТАТ **, с адрес гр. П, ул. ***** сумата от **480 лв. с ДДС** – адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по гр.д. № 7119/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____